

G.Fodor Gábor: Fejbe l?ni a miniszterelnököt?

2025 július 27. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
nincs értékelve

Még

Mérték

Majka a normán belülre húzta a politikai szándékból elkövetett gyilkosságot.

Mint lépcs?zugban a pormacska:

Gy?lik puhán a korszak mocska."
(Petri György: Hírösszefoglaló)

Mindenki tudja, hogy mi történt. Azt is mindenki tudja, hogy ami történt, az t?rhetetlen.

De hát nem is arról van szó, hogy valami történt. Mert ez nem egy vihar, ami elér minket, és ki vagyunk neki szolgáltatva, nem egy folyó, amely elhagyja medrét, és menteni kell, ami még menthet?, és nem is egy baleset, amit nem láthattunk el?re és mégis megtörtént velünk. Tehát amir?l szólnak a hírek, az nem is történt, hanem tették, nem megesett, hanem szándékkal cselekedték meg. El?re megfontolt, világos akaratot tükröz?, tudatos emberi cselekvésr?l van szó.

A tettnek tehát van elkövet?je, aki felel?s ezért és számon is kérhet? érte.

Majka, azaz Majoros Péter, MP az, aki egy vidéki fesztiválon a mikrofonnal imitálta, hogy fejbe lövik a miniszterelnököt. Az elkövet? nem kért és nem kér bocsánatot, nem mondja, hogy átlépett egy határt, nem mondja, hogy ezt nem kellett volna – a tettét tehát vállalja.

Geg. Ez a saját értelmezése az elkövetett tettr?l, mármint amit nyilvánosan mond err?l. A m?vészi produkció világába utalja ezzel a tette értelmét, és azt várja el t?lünk, hogy mi is fogadjuk el ezt. Így tekintsünk rá, így értékeljük.
Még ha el is fogadnánk Majoros Péter saját tettér?l adott értelmezését, az eset akkor is számos fontos és lényeges kérdést vetne fel.

Érdemes lenne értelmes vitákat folytatni például arról, hogy mi egy m?vész társadalmi felel?ssége, és az miben kell, hogy megnyilvánuljon? Hogy az a kulturális t?ke, amivel rendelkezik, feljogosítja-e bármiféle morális ítélkezésre, míg a m?vész maga megítélhetetlen marad? Van-e a kulturális elitnek tekintélye, megingathatatlan, gránitszilárdságú-e az a morális talapzat, amin a kulturális ikon áll? A m?vészi önkifejezésnek vannak-e határai? Ha vannak, akkor a határátlépések tolerálhatók-e, megjegyezve, hogy határátlépés történt, vagy nem kell tolerálni, és indokolt a kritika? Egyáltalán kritizálhatatlanok-e a kulturális ikonok? Miért szükségszer?, hogy csak taps jár nekik? Van tehát egy sor olyan kérdés, amir?l érdemes lenne érveket felvonultató vitákba bocsátkozni – mármint akkor, ha elfogadnánk, amit Majka mond, hogy mindaz, ami a színpadon történt, az ott is marad, vagyis ez tényleg csak egy geg.

Ha tehát a m?vészi produkció elemeként értett gegként kezelnénk Majka tettét, akkor lehetne akár még értelmes vitákat is folytatni a kulturális produkciók értelmér?l, a hadra fogható eszközökr?l, a produkciók megítélhet?ségér?l és arról, hogy mi hogyan gondolkodunk err?l a mi közösségünkben. Csakhogy semmi okunk sincs arra, hogy bed?ljünk Majkának. Miért is kellene ezt megtennünk? Csak azért, mert Majka mondja?

Mindenki tudja ugyanis, még a felel?sség vállalása el?l gyáván elhajló Majka is, hogy mikrofonnal imitálni, hogy fejbe lövöm a miniszterelnököt, az korántsem egy ártalmatlan geg, és nem az a kérdés, hogy ez a „geg" szolgálja-e, er?síti, vagy éppen ártalmas, és ezért gyengíti a kulturális produkciót, hanem hogy mi volt ezzel az egésszel Majka tulajdonképpeni szándéka?

Mindenki tudja, hogy ez a szándék politikai, Majka tette pedig politikai tett. Annak is radikális, er?szakra ösztönz?, azt jóváhagyó, támogató formája, mivel egy ember, történetesen a miniszterelnök életének kioltását, egzisztenciális likvidálását imitálja. Ahogy a költ? mondja: gy?lik puhán a korszak mocska.

Márpedig ebben az esetben nincs helye a vitának. Nincs értelme arról vitatkozni, hogy ízléses vagy ízléstelen-e a „geg", hogy hol húzódnak a politikai véleménynyilvánítás határai, és egyáltalán ez a politikai véleménynyilványítás esete alá szorítható-e. Itt nincs helye a maszatolásnak. Ez t?rhetetlen és pont.

Itt tehát csak két érvényes álláspont van: vagy t?rhetetlennek gondolom – vagy támogatom. A hallgatás is támogatás, jól tudja ezt a némaságba burkolózó baloldali „kulturális" elit. A banalizálás, a relativizálás is támogatás, jól tudja ezt a „csak leírom, mi történt és hogy reagált erre a kormánymédia" eljárását választó független-objektív sajtómunkás, és jól tudják ezt a minden más esetben elhatárolódást követel?, ám most a fejüket gúnyos kárörvendésre adó „baloldali ünnepeltek", akik szimbolikusan azzal tüntetnek, hogy jegyet váltanak Majka újabb koncertjére.

Mert minden jóérzés? ember – politikai hovatartozástól függetlenül – azt kellene mondja: „ez t?rhetetlen”.
De nyilván nem ez történik, a politikai szekértáborok logikája nem a jóérzés? és a nem jóérzés? emberek között húzódik. Ebb?l viszont az következik, hogy érvényes a politikai szekértáborok logikája.

Érvényes, hogy azt mondjuk, védjük meg a saját közösségünket. Ne engedjük, hogy ilyen és ehhez hasonló még egyszer el?fordulhasson, és ha már el?fordult, akkor ennek igenis legyen következménye.

A politikai morálból következik, hogy minden módon érvényt kell szerezni annak, hogy kifejezésre juttassuk: a felháborodásunk morálisan megalapozott, az elkövetett tett pedig t?rhetetlen (még akkor is, ha ezt a miniszterelnök t?ri, vagy azt mondják, hogy t?rnie kellene).

És olvasva a hírösszefoglalókat, a politikai morál hangja életjeleket mutat. Megjelenik az igény, hogy Majkát morális karanténba kell zárni és nem szabad onnan kiengedni. Megjelenik a felvetés, hogy legalább ne mi finanszírozzuk már azt az embert, akinek politikai szándékai a közösségünk meggyengítését szolgálják, t?rhetetlen politikai tette pedig imitálja egy közösségünkhöz tartozó ember megölését. Megjelenik a követelés, hogy igenis valljanak színt a finanszírozók, a támogatók, a morális pátoszban oly gyakran tündökl?k, hogy mit is gondolnak Majka tettér?l. Megjelenik az indulat, hogy azt ezért már mégse! Megjelenik a büszkeségen esett érzés, hogy meddig hagyjuk még, hogy megalázzanak minket olyanok, akik jobbnak gondolják magukat, és rendre kiderül, hogy alávalóbbak.

Vagyis elkezd m?ködni a politikai ösztönrendszerünk, hogy meg kell védeni magunkat, az embereinket, az értékeinket, mindazt, amiben hiszünk és mindazt, amit közösen eddig elértünk. Ez a kötelességünk, és ez egy világos parancsolat. A politikai ösztön parancsa.

És akkor a végére néhány szót még a bátorságról.

Miért pont most, az utóbbi hónapokban lettek az eddigi gyávák bátrak, és miért lett Majka ennyire „bátor”? Ennyire, mert nem egyszer?en azt mondja, hogy takarodjanak, akik vannak, utálom ?ket, jöjjön valaki más – még ilyet se mond egyébként. Hanem azt mondja, teszi, cselekszi, hogy imitálom, hogy fejbe kéne l?ni. Ezzel a normán belülre húzza a politikai szándékból elkövetett gyilkosságot.

Majka el?reszalad a bátorságban, de miért? Miért pont most? Hát azért, mert elhitték, hogy ez már megvan, hogy már gy?ztek, hogy zsákban a gy?zelem és nekünk végünk. És Majka most hirtelen a sor elé megy.

Minél nagyobb az arc, annál nagyobb a pofára esés.

Elhinni a meccs el?tt, hogy már gy?ztek is, micsoda ostobaság. Kínkeserves lesz a kiábrándulás, feldolgozhatatlan a csalódás, begyógyíthatatlan a gyász. Minden ilyen ugyanis, amit most Majka is tett, felélesztí, életre hívja politikai ösztöneinket, megacélozza er?nket, kitartóbbá és harcosabbá tesz minket, hogy ezt ne engedjük és mindent megtegyünk annak érdekében, hogy jöv? áprilisban mi legyünk többen.

G.Fodor Gábor - www.magyarnemzet.hu

Ajánló